Jóna Dávid

Nem tudom mit érzek

Egy nő siet, papírszatyrából orchidea nyújtogatja nyakát,
épp magamra várok, mosolyogva nézem
ahogy zsizseg a nagyvárosi méhcsalád,
rendezettnek tűnő zagyva rendezetlenségben.

A Délinél a metrónál a kürtöskalácsos is bezárt,
hiányzik a mozgólépcsőn erősödő fahéj-illat.
Kellene ragaszkodnunk azokhoz,
ami széppé teheti napi színdarabjainkat.

A beszédfoszlányok szórakoztatnak
ha nem kerek a történet, hát azzá teszem,
a képzelet több hangszeren játszik
és időnként sebet ejt a szent költészeten.

„Szerinted ki szúrta el, ha nem Anna?"
kő alatt élünk, szemünket a nap is bántja,
„…ha megtudná Csongor, tutti beleroppanna"
az éjszaka félelmet bújtat és sötétségbe mártja.

Nem tudom, hogy végsősoron mit érzek,
a metró szele arcomba vág,
egy százast dobok az utcazenésznek:
gitár, szandál, szürke tréningnadrág.

Megszokott már az igénytelenség,
a plakátokon marad a rajzolt éden,
az agyondicsért egykorvolt rég,
ugyanazt kapjuk a sokféleségben.

Szeretem a várost, szeretem mégis,
talán mert enyém, mert ismerem,
a körúton a fénysor, mint világító protézis
a sötétségbe harap, nyála csordul az épületeken.

Pocsolyába gyűjti könnyét, s tükröt fektet,
hogy fentet a gyermek is lássa,
a templom körül szürke galambot reptet,
Isten legfőbb madarásza.

Zsigmond István